

Sygn. akt VI GC 2541/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Supińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2020 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. J.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 25 092 złotych (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćdziesiąt dwa złote);

II. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powódki A. J. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od kwoty 25 092 złotych (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćdziesiąt dwa złote) za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku;

III. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powódki A. J. kwotę 172,05 złotych (sto siedemdziesiąt dwa złote pięć groszy);

IV. zwraca powódce A. J. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1 264 złotych (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu;

V. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powódki A. J. kwotę 3 617 złotych (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 2541/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 czerwca 2019 roku powódka A. J. domagała się zasądzenia od pozwanej M. K. kwoty 25 264,05 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony od 2012 roku pozostawały ze sobą w stałych stosunkach gospodarczych polegających na tym, że powódka świadczyła na rzecz pozwanej kompleksową obsługę prawną. Powódka wykonywała m. in. w 2018 roku oraz w I kwartale 2019 roku na rzecz pozwanej usługi prawne dotyczące wszelkich spraw związanych z nieruchomością pozwanej położoną w G. przy ulicy (...), za które to usługi powódka wystawiła fakturę numer (...) na kwotę 25 092 złotych brutto. W związku z upływem terminu zapłaty i brakiem płatności, powódka wzywała pozwaną do zapłaty tej kwoty, jednak bezskutecznie.

Na dochodzoną pozwem kwotę składa się również kwota 172,05 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stanowiąca równowartość 40 euro, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku

o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935).

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 01 sierpnia 2019 roku” (data prezentaty: 2020-08-01, k. 7 akt) powódka A. J. ograniczyła powództwo do żądania zasądzenia od pozwanej jedynie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku oraz kwoty 172,05 złotych i kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów pełnomocnictwa według norm przepisanych. Powódka wskazała, że ograniczenia powództwa dokonuje z uwagi na fakt, iż strona pozwana po wniesieniu pozwu, w dniu 24 czerwca 2019 roku, dokonała zapłaty na rzecz powódki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 września 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4188/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości, nakazując pozwaną, aby zapłaciła powódce kwotę 25 264,05 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W sprzeczności od powyższego orzeczenia pozwana M. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości wskazując, że należność wskazana na fakturze numer (...) została przez nią zapłacona w dniu 24 czerwca 2019 roku, zgodnie z ustalonym terminem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. J. w 2018 roku oraz w I kwartale 2019 roku w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonywała na rzecz M. K. usługi prawnicze dotyczące wszelkich spraw związanych z nieruchomością należącą do M. K. położoną w G. przy ulicy (...).

Z powyższego tytułu A. J. wystawiła M. K. w dniu 01 kwietnia 2019 roku fakturę numer (...) na kwotę 25 092 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 kwietnia 2019 roku.

M. K. nie kwestionowała powyższej faktury w żadnym zakresie, w tym co do terminu płatności.

faktura VAT – k. 11 akt, częściowo zeznania pozwanej M. K. – protokół rozprawy z dnia 08 lipca 2020 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:18:11-00:28:35), częściowo zeznania świadka S. J. – protokół rozprawy z dnia 08 lipca 2020 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:39-00:18:11)

Należność wynikająca z faktury numer (...) nie została przez M. K. uregulowana w terminie w niej wskazanym.

niesporne

A. J. kilkakrotnie kontaktowała się z M. K. w tej sprawie mailowo i uzyskiwała zapewnienie, że należności zostaną zapłacone wkrótce, jak tylko M. K. otrzyma należności od swojego kontrahenta – M. W. za sprzedaż nieruchomości położonej w G. przy ulicy (...). A. J. w korespondencji mailowej zaprzeczała, aby wyrażała zgodę transakcję związaną – zapłatę faktury numer (...) po rozliczeniu ceny sprzedaży za nieruchomość w G. przy ulicy (...) pomiędzy M. K. a jej kontrahentem, przy czym A. J. miała wiedzę na temat przebiegu tych rozliczeń.

Mimo upływu czasu oraz otrzymania przez M. K. niemalże całości należności za sprzedaż nieruchomości przy ulicy (...) w G., należności wobec A. J. nie zostały uregulowane.

Wobec powyższego A. J. w dniu 24 czerwca 2019 roku wytoczyła przeciwko pozwanej M. K. powództwo o zapłatę tej należności wraz z odsetkami i kosztami odzyskiwania należności.

pozew – k. 3-4, 8-9 akt, częściowo zeznania pozwanej M. K. – protokół rozprawy z dnia 08 lipca 2020 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:18:11-00:28:35), wydruk korespondencji mailowej – k. 12, 13, 26, 27 akt,

częściowo zeznania świadka S. J. – protokół rozprawy z dnia 08 lipca 2020 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:39-00:18:11)

W dniu 24 czerwca 2019 roku M. K. uiściła na rzecz A. J. tytułem zapłaty za fakturę numer (...) kwotę 25 092 złotych. niesporne, a nadto: potwierdzenie przelewu – k. 23 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 01 sierpnia 2019 roku” wobec dokonania przez M. K. zapłaty należności głównej dochodzonej pozwem, A. J. ograniczyła powództwo do żądania zasądzenia od M. K. jedynie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku oraz kwoty 172,05 złotych i kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów pełnomocnictwa według norm przepisanych.

pismo – k. 7 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy opierając się także na zeznaniach świadka S. J. oraz na zeznaniach pozwanej M. K. w poniżej wskazanym zakresie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. J. jedynie częściowo, tj. m. in. w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził współpracę stron niniejszego postępowania oraz zaistnienie po stronie pozwanej opóźnienia w płatności należności na rzecz powódki. Sąd nie uznał natomiast za wiarygodne zeznań tego świadka, że istniało ustalenie, że „jak W. dokona zapłaty należności dla pozwanej, to ona rozliczy fakturę dla powódki”. Okoliczność takowa nie tylko nie znajduje potwierdzenia w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym, ale wręcz stoi z nim w sprzeczności. Dołączona do akt niniejszej sprawy korespondencja mailowa stron w sposób bezsprzeczny wskazuje bowiem na to, że powódka sygnalizowała stronie pozwanej swój brak zgody na uzależnienie dokonania zapłaty jej należności od dokonania na rzecz strony pozwanej płatności przez osoby trzecie – kontrahenta pozwanej w umowie sprzedaży nieruchomości przy ulicy (...) w G.. Nadto przyjęcie, że strony uzgodniły płatność należności powódki na zasadzie transakcji wiązanej byłoby pozbawione logiki także w kontekście zeznań pozwanej, która wskazała, że dokonała na rzecz powódki zapłaty kwoty wynikającej z przedmiotowej faktury ze środków własnych, tj. przed spełnieniem się rzekomo umówionego warunku dokonania tejże płatności (płatności ze strony M. W.). Twierdzenia pozwanej, że „jak miała swoje środki, to wolała powódce zapłacić, żeby być w porządku w stosunku do powódki” w ocenie Sądu nie znajdują logicznego uzasadnienia w przypadku zgodnego przesunięcia terminu płatności przez strony.

Oceniając zeznania świadka S. J. Sąd miał na uwadze, że jako osoba bliska dla pozwanej (ojciec dzieci pozwanej), świadek ten jest niewątpliwie zainteresowany w korzystnym dla pozwanej rozstrzygnięciu procesu, co samo w sobie oczywiście nie dyskredytuje zeznań takiego świadka, o ile znajdują one potwierdzenie w innych przeprowadzonych w sprawie dowodach, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Odnosząc się natomiast do zeznań pozwanej, to z przyczyn wskazanych powyżej, Sąd nie dał wiary jej twierdzeniom, że mimo iż na fakturze wskazano termin płatności do dnia 15 kwietnia 2019 roku – czego pozwana nie kwestionowała przy przyjęciu faktury i nie domagała się korekty tego dokumentu księgowego, to w istocie termin zapłaty należności powódki był inny i uzależniony od warunku zapłaty pozwanej jej należności przez nabywcę nieruchomości przy ulicy (...) w G.. Takie twierdzenie powódki nie znajduje żadnego potwierdzenia w uznanych za wiarygodne przez Sąd dowodach, co więcej – powódka konsekwentnie zaprzeczała istnieniu takich ustaleń, co znajduje potwierdzenie również w korespondencji mailowej między stronami – powstałej na etapie przedprocesowym, a więc w okresie, gdy

strony nie pozostawały jeszcze w sporze. Nadto Sąd miał na uwadze, że pozwana wskazywała, że umówiła się z powódką na zapłatę jej należności, jak rozliczy się z nią jej kontrahent M. W., przy czym w swoich zeznaniach podniosła, że zapłata powódce jej wynagrodzenia miała nastąpić akurat z tej części należności, która nie została przez M. W. zwrócona pozwanej, co uznać należy za mało wiarygodne, tym bardziej, że pozwana zeznała, że inne zobowiązania uregulowała.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 lipca 2020 roku Sąd pominął dowód z zeznań powódki, albowiem powódka mimo prawidłowego wezwania, nie stawiła się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka M. C., albowiem pozwana na rozprawie w dniu 08 lipca 2020 roku cofnęła wniosek o przeprowadzenie tego dowodu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powódka A. J. domagała się zasądzenia od pozwanej M. K. kwoty 25 264,05 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 01 sierpnia 2019 roku” (data prezentaty: 2020-08-01, k. 7 akt) wobec dokonania przez pozwaną zapłaty należności głównej dochodzonej pozwem, powódka A. J. ograniczyła powództwo do żądania zasądzenia od pozwanej M. K. jedynie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku oraz kwoty 172,05 złotych i kosztów postępowania.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd oceniając powyższą czynność procesową powódki z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa. Uznając zatem, iż jest ona zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. postanowił jak w punkcie pierwszym wyroku (tj. umorzył postępowanie w zakresie żądania kwoty 25 092 złotych).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwana M. K. podnosiła, że cała należność wskazana na przedmiotowej fakturze została przez nią uregulowana w dniu 24 czerwca 2019 roku, na który to termin strony zgodnie się umówiły.

Mając na uwadze całokształt przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów w ocenie Sądu pozwana w żaden sposób nie zdołała wykazać podnoszonej przez siebie przedwczesności niniejszego powództwa. Nie udowodniła ona bowiem, by powódka umówiła się z nią na zmianę określone na fakturze terminu wykonania zobowiązania, w szczególności na uzależnienie tej płatności od dokonania płatności na rzecz pozwanej przez jej kontrahenta – M. W.. Pozwana M. K. w toku niniejszego procesu podnosiła bowiem, że informowała powódkę, że zapłaci wynagrodzenie po uzyskaniu od niego należnego jej świadczenia. Odnosząc się do tego stanowiska wskazać należy, że okoliczność niewywiązania się przez kontrahenta pozwanej z ciążącego na nim zobowiązania zapłaty na rzecz pozwanej, jakkolwiek mogła wywołać negatywne konsekwencje dla płynności finansowej pozwanej, jednakże pozostawała bez wpływu na obowiązek pozwanej uregulowania należności wobec powódki. Powódka wykonała bowiem swoje zobowiązanie wynikające z umowy stron, a zatem należy jej się zapłata wynagrodzenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, że do zmiany terminu płatności wskazanego w wystawionej na podstawie umowy faktury, której strona pozwana w żaden sposób nie kwestionowała, mogło dojść jedynie poprzez zgodne oświadczenia woli w tym zakresie obu stron, czego pozwana nie zdołała wykazać, a czemu powódka zaprzeczała, w tym już na etapie przedprocesowym w korespondencji mailowej.

Jednocześnie wskazać należy, że prowadzenie rozmów na temat płatności należności, czy składanie obietnic uregulowania zaległości w najbliższej przyszłości samo w sobie nie oznacza, iż strony dokonały przedłużenia terminu

płatności należności wynikającej z faktury objętej pozwem. W ocenie Sądu do takiego uzgodnienia nie doszło i strony nie zawarły jakiegokolwiek porozumienia przedłużającego termin płatności należności wynikających z przedmiotowej faktury, czego wyrazem było m. in. wytoczenie przez powódkę niniejszego powództwa. Bez znaczenia, wbrew stanowisku strony pozwanej, pozostawała przy tym okoliczność, że powódka nie kierowała do niej wezwania do zapłaty. Zobowiązanie pozwanej było zobowiązaniem terminowym, względem którego stan wymagalności zaistniał wraz z upływem terminu płatności wskazanego na fakturze numer (...), a zastosowania nie znajdzie dyspozycja art. 455 k.c. i co więcej, powódka ponaglała pozwaną do zapłaty w korespondencji mailowej. Sąd miał również na uwadze, że pozwana jest przedsiębiorcą, od którego wymagana jest staranność w prowadzeniu spraw z uwzględnieniem ich zawodowego charakteru, a więc winna była wiedzieć, jakie są konsekwencje braku zapłaty należności w terminie określonym w fakturze, a w szczególności – że może się to wiązać z wytoczeniem przez wierzyciela powództwa o zapłatę i dodatkowymi kosztami postępowania sądowego.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu pozwana nie zdołała wykazać, że między stronami doszło do zmiany treści umowy w zakresie terminu płatności. Za takowe uzgodnienia nie może być zaś poczytywane informowanie powódki przez pozwaną o problemach z uzyskaniem należności od kontrahenta pozwanej i obietnica pozwanej spłaty zaległości niezwłocznie po ich otrzymaniu od swoich kontrahentów. Uzgodnieniu nowego terminu zapłaty, czy spłaty należności w ratach powódka bowiem zaprzeczała, zaś wyrazem jej niezgody w tym zakresie było w ocenie Sądu m. in. kierowanie przez powódkę do pozwanej wiadomości mailowych z prośbą o uregulowanie na jej rzecz należności.

Mając powyższe na uwadze, jak również okoliczność, że termin zapłaty określony został na dzień 15 kwietnia 2019 roku, wskazać należy, że pozwana popadła w opóźnienie od następnego dnia tj. od dnia 16 kwietnia 2019 roku. Zaległą należność pozwana uregulowała zaś, co bezsporne, w dniu 24 czerwca 2019 roku. Żądanie powódki w przedmiocie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku było zatem w pełni zasadne. Wobec tego Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 k.c. w zw. z art. 1, art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935) w punkcie drugim wyroku zasądził od pozwanej M. K. na rzecz powódki A. J. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od kwoty 25 092 złotych za okres od dnia 16 kwietnia 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku.

Żądanie powódki A. J. w zakresie kwoty 172,05 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, wobec opóźnienia w płatności pozwanej kwoty wynikającej z faktury numer (...), także należało uznać za zasadne na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935), o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku.

Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości równowartości 40 euro przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione i bez konieczności wzywania dłużnika do jej zapłaty. Roszczenie o taką rekompensatę powstaje po upływie terminów zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 roku, sygn. akt III CZP 94/15), tj. wtedy gdy wierzyciel nabywa prawo do odsetek, czyli gdy spełnił swoje świadczenie oraz nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Jak zostało natomiast wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia, należności z przedmiotowej umowy pozwany w terminie zapłaty nie uiścił.

Jak wskazał w uzasadnieniu uchwały z dnia 11 grudnia 2015 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 94/15 Sąd Najwyższy przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 935) uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków

poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. Skoro zaś celem dyrektywy, której przedmiotowy przepis jest implementacją, jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, to uprawnienie do żądania od dłużnika zryczałtowanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności należy postrzegać jako jeden ze środków służących realizacji tego celu. Podobnie jak obowiązek zapłaty odsetek nie jest związany z koniecznością wykazywania, że wierzyciel poniósł szkodę i że niewykonanie świadczenia w terminie było spowodowane okolicznościami, za które dłużnik ponosił odpowiedzialność, także obowiązek zapłaty równowartości 40 euro nie jest zależny od tych okoliczności. Celem jego wprowadzenia, podobnie jak celem ustalenia względnie krótkich terminów zapłaty, na co strony w umowach mają tylko ograniczony wpływ, było zwiększenie dolegliwości wobec dłużnika, który nie spełnia świadczenia w terminie. Prawodawca unijny uznał bowiem, że należy wprowadzić dodatkowe środki, które zapobiegać mają negatywnemu wpływowi, jaki opóźnienia w płatnościach powodują dla płynności finansowej, a co za tym idzie finansów przedsiębiorstw.

Odnośnie kosztów procesu, to Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie powódka wygrała proces w całości, albowiem żądania pozwu w zakresie podtrzymywanym przez powódkę zostało uwzględnione przez Sąd w punkcie drugim i trzecim wyroku, zaś umorzenie postępowania dokonane w punkcie pierwszym wyroku nastąpiło z uwagi na cofnięcie w tym zakresie żądania pozwu wobec zapłaty przedmiotowej należności po wniesieniu pozwu przez powódkę. Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 07 marca 2013 roku (sygn. akt IV CZ 8/13), iż w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało obciążyć pozwaną, o czym Sąd orzekł w punkcie piątym wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) zasądzając od niej na rzecz powódki kwotę 3 617 złotych obejmującą zwrot kosztów zastępstwa procesowego powódki przez zawodowego pełnomocnika (adwokat) w kwocie 3 600 złotych i zwrot opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Odnosząc się zaś do kosztów sądowych w postaci uiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu w kwocie 1 264 złotych, to w punkcie czwartym wyroku w oparciu o przepis art. 79 ust.1 pkt 3a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 755) Sąd nakazał zwrócić powódce ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Gdyni tę kwotę tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, gdyż jego cofnięcie (w całości odnośnie należności głównej) nastąpiło przed doręczeniem odpisu pozwu stronie przeciwnej i jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów procesu należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Pozwana nie uściła na rzecz powódki zapłaty wynikającej z przedmiotowej faktury w umówionym terminie, dokonując zapłaty z powyższego tytułu dopiero w dniu 24 czerwca 2019 roku, tj. w dniu wniesienia powództwa w niniejszej sprawie. Jednocześnie pozwana nie wykazała, że uregulowana przez nią należność była na rachunku bankowym powódki jeszcze przed wniesieniem przez nią powództwa. Sąd nie znalazł także podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jako wyjątek od zasady, a nadto wobec użycia sformułowania „w wypadkach szczególnie uzasadnionych” przepis ten nie podlega wykładni rozszerzającej. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzi ów szczególny wypadek, który uzasadniałby odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Wskazać należy, iż obie strony w niniejszej sprawie są podmiotami gospodarczymi, obie także ponoszą ryzyko prowadzonej przez siebie działalności, z którą immamentnie związane są zatory płatnicze, jak i sprawy sądowe z kontrahentami. Nadto, jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, Sąd miał również na uwadze, że pozwana jest przedsiębiorcą, od którego wymagana jest staranność w prowadzeniu spraw z uwzględnieniem ich zawodowego charakteru, a więc winna była wiedzieć, jakie są konsekwencje braku zapłaty należności w terminie określonym w fakturze, a w szczególności – że może się to wiązać z wytoczeniem przez wierzyciela powództwa o zapłatę i dodatkowymi kosztami postępowania sądowego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)

- (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 września 2020 roku